

Hod'te to na papír

Toto léto si píšu deník. Psát si deník je užitečné. Člověk prožije všechno dvakrát. Poprvé, když se mu něco přihodí, a podruhé, když to zapisuje. Tím získává jednak všeho dvojité porce, jednak určitý nadhled. Výjimeční jedinci mohou získat i honorář (viz Michal Viewegh).

Trochu potíží je, když se nic neděje, protože pak není co zapisovat. Na druhou stranu je ale možné zapisovat, i když se nic neděje (viz Michal Viewegh), a ono se potom ukáže, že se vlastně dělo.

Tak třeba včerejšek: Po ránu nákup. Sedám na kolo, ale než dojedu za dva rohy, začíná pršet. Vracím se domů a vyrážím pěšky s deštníkem nad hlavou. Musím obloukem obejít skupinu turistů, kteří obsadili celý chodník. Na jednom z nejkrásnějších palácových náměstí v Praze je průvodci upozorňují na jedinou věc – infantilně pomalovanou Lenonovu zeď, již vydávají za symbol odporu proti někdejšímu totalitnímu režimu.



To je, co? - A dovedete si představit, kolik je u nás talentů, o kterých nikdo neví?

Do rána na ni k nápisům typu „Ryan was here“ a „já tu taky byl“ někdo přimaloval pánské přirození, které přesahuje až na vedlejší, dosud nepomalovanou zeď sousedova domu. Za chvíli vyjde soused s kyblíčkem a štětkou, aby přirození překryl barvou. Kontroly provádí pravidelně. Dobře ví, že kde je čára, přibude za chvíli další. Kvůli tomu si nedovolí odjet ani na dovolenou.

Kupuju pohanku. Je zdravá.

Po návratu sedám k novinám. Na druhé straně se už zase píše o naší Karolíně. A zase nijak hezky. Tenhle deník si na ni snad zasedl. Jak já k tomu přijdu? Ví se vůbec, že politici mají matky? A že ty matky čtou noviny?

Před polednem přestává pršet a teplota rychle stoupá ke třicítce. Přichází listonoška napůl ještě zmoklá, napůl už zplavená potem. Lituju ji a nabízím pití. Bere a říká, že má dnes půldruhého rajónu, což prý bude od srpna pravidlem. Pošta šetří, propouští a zbylým nakládá víc.

Otvírám dopis, abych zjistila, proč se k nám ta ubohá žena vláčela. Píše mi finanční oddělení Readers Digest: „Vážená paní Kvačková, radíme Vám několikrát se zhluboka nadechnout, než začnete číst tento dopis. Takové dobré zprávy, jako je tato, totiž nepřicházejí každý den. Mnoho výherců, kteří získali hodnotnou peněžitou odměnu, se nám svěřilo s tím, že neočekávaný zisk takové vysoké finanční částky může vyvolat stav euforie trvající několik dní a někdy dokonce několik týdnů... Důvodem, proč vám o tom pišeme, je, že právě Vy, paní Kvačková, se brzy můžete stát výhercem ceny Rychlé peníze v hodnotě 90 tisíc korun...“ Instruk-

ce, jak se těch peněz domůžu, budou prý následovat během krátké doby. Vysvětlení, jak přišli k mojí adrese, nejspíš nikoliv.

Pohanka s houbami je skvělá.

Odpoledne malá procházka s mužem, který je výjimečně ochoten mě doprovodit. Abychom si vycházku zpestřili, díváme se po zvoncích, kde se ještě bydlí. Zdá se, že obydlená je tak třetina malostranských bytů a domů. Ve zbytku hotely, firmy či prázdné apartmány k pronajmutí. Ulicemi proudí další a další turisté. U srbského vyslanectví zaslechneme ruštinu. „Što tako je ambasáda?“ ptá se mužský hlas a jiný mu odpovídá: „Posolstvo, durak.“

Doma mi muž prozradí, že zítra přijde „ten člověk na tu střechu“. Za upevnění jedné uvolněné prejzy žádá sice skoro šest tisíc (s DPH), ale podle muže vypadá slušně. Když se ptám, co si pod tím mám představit, dozvím se, že je „takovej hubenej“.

V televizi nic moc, čtu si podrobný životopis Lenina. Jeho maminka taky nebyla nadšená, že se kluk dal na politiku, dělala, co mohla, aby mu v tom zabránila, a dokonce koupila statek, aby se měl kde realizovat jinak. No, zemědělství ho nebavilo. Usínám uprostřed kapitoly o Uljanovově fešáckém vyhnanství.

Tolik jeden prázdninový den. Jak říkám, nic se neděje. Ale když to hodíte na papír, skoro to vypadá, jako by se dělo. (Podstata moderní literatury.)

P. S.: Jo, těch devadesát tisíc dostanu. Akorát si musím koupit za pět stovek atlas hub. A samozřejmě mě taky musejí vylosovat.